

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Generalis Totivs Sacri Ordinis Clericorvm Canonicorvm Historia Tripartita

Pennotto, Gabriele

Coloniae, Anno M.DC.XXXXV.

LIV. Secundi generis argumenta referuntur Sanctos Fulgentium Ruspensem, Gaudiosum Bitinensem, Agnellum Parthenopæum, & Hilarium Arelatensem Augustinenses Eremitas nunquam fuisse, demonstratur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38634

regulariter videntur a Sanctissimis Apostolis plantatum in hunc usque diem, Deo protegente, perseverat, quod fortassis de nulla alia Ecclesia dici poterit, verum de antiquissima praeclae Genitricis Dei Mariae Ecclesia de Piliari nuncupata, deque illius dignitate, & praecinentijs lib. 2. data opera, & diffusè dicendum erit. Nec omittendum quod scribit, *propeq. erat monasterium monachorum Benedictinorum*, quod praeterquam phrasia illa, Benedictinorum, recens esse monstrat, nescio quid antiquitatis redolet illius monasterij Benedictinorum, quasi illud, quo tempore Maximus haec scribebat, non amplius extaret, sed iam solo aequatum esset, cum tamen eo tempore monasteria Benedictinorum in Hispanijs vix pullulare inciperent.

III. **S**ub anno 575. scribitur, *Donatus, qui Regulam Eremitarum S. Augustini complectorem, meritorij, in Hispaniam primus iuvenit, & in agro Setabitano monasterium Servitanorum construxit, ut verborum meritis, & miraculo abundè nobilitatus, gloriosus migravit ad Dominum, coliturque Kalend. Nouembrii.* Stolidum sanè commentum, quæ enim est hæc Regula Eremitica D. Augustini? nam communis iam est omnium consensus, B. Augustinum vnicam tantum Regulam scripsisse, de qua superius diximus: hæc autem Regula ut Eremitis accommodetur, non mitigatione egebat, cum sit omnium latissima, ut vel etiam Sacri Canonès aduertit, cap. Quod dicitur de statu Monachorum, sed maxima restrictione. D. Ildephonus Toletanus Archiepiscopus de Donato loquens, inquit. *Donatus professione, & opere monachus, cuiusdam Eremitæ fertur in Africa fuisse discipulus.* Mariana lib. 5. de rebus Hispaniæ, & alij de adventu S. Donati in Hispaniam, deque illius monachatu plura scripserunt: verum de Eremitica Augustini regula nihil prorsus: sed ut mendam auctoris agnoscas, vide illum infra sub anno 590. Abbatem Servitanum inter monachos Benedictinenses referentem.

Sub anno 590. inquit: *Marcus maximus Abbas prius Benedictini, sanctarum Massarum Casarugubæ, tunc Archiepiscopus Casarugubæ.* quod etiam dixerat supra sub anno 587. quod non videtur verum, Primò, quia non consueverunt monachi in Archiepiscopos Ecclesiarum Cathedralium assumi. Secundò, quia nomen Benedictinorum tunc temporis in vlu non erat, sed qui hæc addidit, consequenter locutus est, ut Ecclesiam B. Marie de Piliari monachis D. Benedicti vendicaret.

Sub anno 606. inquit: *Machumetus homo impius, & flagitiosus transfertur per Hispaniam, hoc luculentum est mendacium: nam Machumetus nunquam Hispanias vidit, ut plus notum est, quam quod probatione indigeat, & licet Saraceni sub an. 675. Hispanias aggressi fuerint: tamen non ante annum 713. illas ingressi fuerint, ut ex Tuditano, & alijs auctoribus fide dignis probat Baronius tom. 8. sub*

anno 675. num. 8. & sub anno 713. num. 22. & sequentibus.

Tandem cum ad hæc fragmenta Dextri, & Marci Maximi verificanda, qui illa impetenda ceteris, testimonio Eutranda siue Lutiprandi Tientis potissimum nitatur, cuius idcirco epistolam ipsius fragmentis præmisit, cumq. in dicta epistola eodem Eutranda fateatur, se cum eisdem fragmentis continuationem historie vique ad annum 922. dedidit Episcopo Regimundo transfussisse, quæ causa fuit, quod ipsam continuationem eam dicitis fragmentis non impresit, sed illa veteri scriptura reiecta, Braulionis & Helece additiones subiecit: hoc enim videtur aliud nihil, nisi ipsi Eutrando, & consequenter toti historie omnem fidem prorsus allegare.

CAPVT QVINQVAGESIMVM QVARTVM.

Argumenta secundi generis afferuntur, SS. Fulgentium Ruspensem, Gaudiosum Bituntinensem, Agnellum Partieropæum, & Hilarium Arclatensem, Eremitas Augustinenses nunquam fuisse monstratur.

His itaq. de Lucij dextri, & Marci Maximi fragmentis pernotatis, difficile non erit arguenda ad secundum genus pernotata dissoluere, quorum omnes vires in dictionum fragmentorum autoritate potissimum contineantur. Sumuntur eiusmodi argumenta ex quibusdam antiquis, & sanctissimis viris, quos Iohannes Marquez cap. 10. 11. & 12. & 15. §. 4. & 5. & alij quidam, Eremitici Ordinis Professores fuisse affirmant, & probare nituntur. Hi sunt primò D. Fulgentius Episcopus Ruspensis, secundò Gaudiosus Episcopus Bituntinensis: tertius, Agnellus Neapolitanus: quartus, Hilarius Arclatenensis: profuturus Episcopus Bracerensis: sextus, Paulus Orosius Hispanus: septimus Leporius Episcopus Vticensis octavus, Paulinus Episcopus Nolanus: nonus Arthurgus Monachus Tolosanensis: decimus, Ertinodus item monachus Tolosanensis: undecimus, Ferdinandus Episcopus Carthaginis Spartariæ, & Archiepiscopus Tolosanensis: duodecimus, Donatus Abbas fundator monasterij Sicutani: tertiusdecimus, Eutropius Episcopus Valentianus: decimusquartus, Licinianus Episcopus Carthaginis Spartariæ: & martyr: decimusquintus, Nuntus Abbas monasterij Meridæ: decimus sextus, Patritius Hybernæ Apostolus: decimus

septimus,

septimus, S. Germanus Episcopus in Gallijs. decimus octavus, S. Columba S. Columbanus Magister. Adit Marquez sanctam Gallum inter Helvetios Abbatem, & quosdam alios, qui apud illam in locis allegatis videri possunt. De quibus omnibus singularem dicendum erit, & ostendendum, nullum istorum Eremitam Augustinensem, ne per somnium quidem extitisse, quod per singulos dicentibus euidensissimè patebit.

II. **P**rimus igitur, quem ad Eremitici Ordinis antiquitatem probandam obijciunt, est D. Fulgentius Episcopus Ruspensis: illum enim B. Augustini discipulum, & inflatum Augustiniani proflorem fuisse, conceptis verbis dicit Cardinalis Baronius tom. 6. sub anno 304. num. 33. & 34. & ante illum Ioannes Molanus lib. de Canonicis cap. 8. Ceterum B. Fulgentium proflorem non clericum, sed monachum fuisse, satis aperte indicat auctor Anonimus, qui illius vitam scribit, ut etiam Baronius loco supra citato notavit.

Respondet, decem, salua reuerentia, Baronium, aut quicumque illi sunt, qui affirmant B. Fulgentium vel Augustini discipulum fuisse, vel D. Augustini institutum coluisse, quod Augustini discipulus non fuerit, nec esse poterit, probatione non eget: nam ex ipsomet Baronio Augustini obitus incidit in annum 430. Fulgentij vero in annum 519. nonaginta novem annis post obitum ipsius D. Augustini. Quod autem D. Augustini institutum non tenuerit, ostenditur ex delatione habitus, ex qua demonstratum argumentum sumitur, licet à posteriori ad instituta Regularium dignoscenda, & distinguenda: habitus enim D. Fulgentij ab habitu D. Augustini adeo distaret, ut vix aciculum communem haberent, ut patet, si ea conferas, quæ de Augustini habitu scribunt, tum ipse Augustinus sermo. 2. de communi vita Clericorum, tum Pseudois cap. 22. cum ijs, quæ de habitu D. Fulgentij tradit auctor vitæ illius anonimus cap. 18. B. enim Augustinus tunica lineæ, & birro ceteris clericis communibus utebatur, vestesque illius, & lectæ alia, ut non erant nitida nimium, nec abiecta plurimum. Verum Fulgentij habitus erat vnica, & quæque vilissima tunica, cingulo pelliceo succincta, quod nec etiam dormiturus soluebat, qua veste siue per æstatem siue per hyemem utebatur, sic studio humilitatis ambitionem vestium corporalium fugiebat, ut nec Oratio sicut ceteri Episcopi vteretur, nec vilis calecamenta Clericorum acciperet, nec caligis in hyeme, nec caligulis per æstatem vteretur. Vide obsecro, quam convenientiam Fulgentij habitus cum habitu D. Augustini haberet. Augustinus fateatur ne calecamenta quidem, nisi ceteris clericis communia velle accipere: Fulgentius vero nec ipsa quidem calecamenta clericorum accipere volebat Augustinus sua calecamenta, & lectæ alia, nec nitida nimium, sed nec abiecta plurimum accipere volebat: Fulgentius vna vilissima tunica per hyemem, & æstatem utebatur, quam

septimus, S. Germanus Episcopus in Gallijs. decimus, S. Columba S. Columbanus Magister. Addit Marquez sanctum Gallum inter Helueticos Abbatem, & quosdam alios, qui apud illum in locis allegatis videri possunt. De quibus omnibus singillatim dicendum erit, & ostendendum, nullum illorum Eremitam Augustinensem, ne per somnium quidem extitisse, quod per singulos discurrentibus euidentissimè patebit.

II. Primus igitur, quem ad Eremitici Ordinis antiquitatem probandam obiicit, est D. Fulgentius Episcopus Ruspensis, illum enim B. Augustini discipulum, & insitutum Augustiniani professorum fuisse, conceptis verbis dicit Cardinalis Baronius tom. 6. sub anno 304. num. 33. & 34. & ante illum Ioannes Molanus lib. 1. de Canonici cap. 8. Ceterum B. Fulgentium prof. sione non clericum, sed monachum fuisse, satis aperte indicat autor Anonimus, qui illius vitam scribit, vt etiam Baronius loco supra citato notat.

Respondeo, decem, & salua reuerentia, Baronium, aut quicumque illi sunt, qui asserunt B. Fulgentium vel Augustini discipulum fuisse, vel D. Augustini institutum coluisse, quod Augustini discipulus non fuerit, nec esse potuerit, probatione non eget: nam ex ipsomet Baronio Augustini obitus incidit in annum 430. Fulgentij verò in annu 519. nonaginta nouem annis post obitu ipsius D. Augustini. Quod autem D. Augustini institutum non tenuerit, ostenditur ex delatione habitus, ex qua demonstratum argumentum sumitur, licet à posteriori ad instituta Regularium dignoscenda, & distinguenda: habuit enim D. Fulgentij ab habitu D. Augustini adeo distitit, vt vix aciculam eodem habere, vt patet, si ea conferas, quæ de Augustini habitu scribunt, tum ipse Augustinus sermo. 2. de communi vita Clericorum, tum Pofsidij cap. 22. cum ijs, quæ de habitu D. Fulgentij tradit autor vite illius anonimus cap. 18. B enim Augustinus tunica linea, & birro ceteris clericis communibus utebatur, vestesque illius, & lectuaria, vt non erant nitida nimium, nec abiecta plurimum. Verum Fulgentij habitus erat vnica, & que vilissima tunica, cingulo pelliceo succincta. quod nec etiam dormituro soluebat, qua veste siue per ætatem siue per hyemem utens, sic studio humilitatis ambitionem vestium corporalium fugiebat, vt nec Orario sicut ceteri Episcopi uteretur, nec vitima calcamenta Clericorum acciperet, nec caligis in hyeme, nec caligulis per ætatem uteretur. Vide obsecro, quam conuenientiam Fulgentij habitus cum habitu D. Augustini habuerit. Augustinus fatetur ne calcamenta quidem, nisi ceteris clericis communia velle accipere: Fulgentius vero nec ipsa quidem calcamenta clericorum accipere volebat. Augustinus sua calcamenta, & lectuaria, nec nitida nimium, sed nec abiecta plurimum accipere volebat: Fulgentius vna vilissima tunica per hyemem, & ætatem utebatur, quam

nec soluebat dormituro. Augustinus præcipiebat vestes lauari, in commune feruari, deponi & reddi: Fulgentius, quam semel vestem induerat, nunquam amplius exuebat, nec lauabat, siue per hyemem, siue per ætatem, quippe qui vnica habebat. Augustinus Cuiusdam, Fulgentius solitudines incolebat & tamen cum toto caelo Augustini, & Fulgentij habitus distaret, audent viri docti, & graues sine ratione, sine autoritate asserere, B. Fulgentium D. Augustini institutum tenuisse, & Regularem habitum gessisse, fuit ergo D. Fulgentius Augustini discipulus, quia illius doctrinam secutus, illius studium, & zelum in Fide Catholica propaganda, & contra hæreticos tuenda æmulatus, strenuissimam operam nauauit, pro qua exilia, carceres, & verbera perpeffus est. fuit etiam Augustini discipulus imitatione, quod vt ille, sic ille vite Regularis institutum coluit. potuit etiam Augustini Regulam sibi, & suis Monachis seruandum iumpfisse, etsi de hoc nullo authentico documento nobis conset. Verum quod B. Augustini discipulus fuerit, vel quod modus vite Regularis, quem tenuit, à B. Augustino fuerit institutus, hoc ego constanter nego.

Dices si modus vite Regularis, quem Fulgentius tenebat, à B. Augustino institutus non est, quis illius autor extitit? Respondeo illius vite Monastica, quam B. Fulgentius primitus coluit, S. Faustum Episcopum autorem extitisse, vt autor vite eiusdem D. Fulgentij cap. 4. fatetur: *Fuit autem tunc temporis Episcopus quidam laudabiliter prædicatus, nomine Faustus, qui pro fide Catholica non longe à Caesarea sua iussu saceras relegari. De multis enim Sacerdotibus hoc Hæretici Tyranni persecutoris astuta malignas ordinauerat, vt iuxta propriam patriam per exenationem in commodum sustineretur, ad negandum Deum facile stellerentur. in eodem proinde loco, ubi relegatus tenebatur, suum asserit: ubi construxerat, in quo spiritualiter vivebat, apud omnes Christianos honorabilis habebatur, ad hunc ergo S. Fulgentius, quippe ei notissimus, alicuius venit, eiq. votum sui cordis fideliter imbecuit.* Vide alta si placet. Verum est, B. Faustus è monasterio turbato ad aliud monasterium, cui Faelix Abbas præerat, ex consensu eiusdem Episcopi transiisse, ac demum ipsam Fulgentium factum Episcopum propria autoritate alia monasteria instituisse: sed an eiusdem instituti cum priori, an alterius, non constat, hoc certum, illud D. Augustini institutum non fuisse. Sed ratio aduersarij debili fundamento nititur, quod nullus in Africa monasterium institueret potuerit, quod sub B. Augustini instituto non esset, quis enim alios Africa Episcopos ipsi Augustino subegerat, aut sua potestate priuauerat, vt sicut ille, sic ipsi monasteria institueret non possent?

Secundus, quem producit cap. 10. in principio est S. Gaudiosus Episcopus Bittinensis, is enim cum ceteris Episcopis Africanis à Wandalis exulare coactus, vt Victor Viteensis de persecutione

III.

Wan-

Wandalica scribit, nauigio Neapolim applicuit, ubi monasteriu exstruxit, cui S. Agnellus Abbas fuit praefectus, vt constat ex Martyrologio Romano, & ex Annotationibus Cardinalis Baronij ad 28. Octobris, & 14. Decembris. Cum autem Gaudiofus Africanus esset, rationi, & veritati maxime consentaneum est, Eremitarum Augustinensium inflitutum crexisse, quod tunc per totam Africam notissimum, & celeberrimum extabat, praeter quod aliud in partibus Africanis non cognoscebatur. Quod vero B. Gaudiofus Neapoli Monasterium crexerit, & Catholicos ex Africa profugos in eo collegit, eique Monasterio B. Agnellum praefecerit, probat Baronius ex Victore Vicensi, Paulo Regio Vici Episcopo, & ex tabulis Ecclesiae Neapolitanae, quae probatio militat etiam de B. Agnello, si enim ille a B. Gaudiofo dicti Monasterij Abbas fuerit institutus, necesse est, illud vita genus, quod ibi Gaudiofus plantauerat, eum etiam tenuisse.

Respondet, decipi Ioannem Marquez, & Ludouicum de Angelis ab eo ibi allegatum. ac etiam Corneliolum Lancillottum lib. 2. cap. 18. & si qui sunt alij, qui asserunt, aut S. Gaudiosum, aut Sanctum Agnellum Eremitas Augustinenses fuisse. De S. Gaudiofo constat, illum Episcopum Bituntensem in Africa fuisse, & ex Africa cum alijs multis Episcopis, & clericis ab Haereticis pulsum diuino miraculo Neapolim delatum, ibi propè Ciuitate monasterium crexisse, ac in eo clericos profugos collegisse. Id Victor Vicensis, id Baronius tum in Martyrologio ad 28. Octobris, tum in annalibus tom. 5. sub anno 439. num. 31. id tandem tabulae Sacrosanctae Neapolitanae Ecclesiae consensu vnamini fatentur. Ac fratrem Eremitam Augustinensem fuisse, vel monasterium fratibus Augustinensibus fundauisse, ignoscant veritati, est aduersio ab omni specie veritatis tam longè distans, vt cum multa diligentia, & pari labore apud omnes quotquot reperiri poterunt sapientes, & historiarum periti, inquisitio facta fuerit, praeter admirationem aliud nihil inuenire poterim, nec puto quod alij inueniant.

IV. Quid ad Agnellum attinet, fateor Paulum Regium qui Card. Baronio erroris autor est, in vita huius Sancti scribere, B. Gaudiosum cum propè Neapolim Monasterium crexisset, audita sanctitatis illius fama, eum suis socijs illum eius Ecclesiae licet inuitum, Abbatem constituisse, eumque sic electum in humilitate profunda, ceterisque virtutum exercitijs magis in dies profecisse, ac demum B. Gaudiofo prius vita functo, ipsum quoque cum ad annum aetatis 61. peruenisset, beato sine quocumque die festo S. Luciae Virginis nimirum 13. Decembris ann. 576. cuius autoris mentem secutus Baronius in notis ad Martyrologium sub die 28. Octobris haec habet: *In actu S. Agnellus ab eodem S. Gaudiofo legatur. Agnellus Abbas electus in monasterio, quod B. Gaudiofus cognomento Septimius Cecilius S. Bit.*

tinensis Ecclesia Pontifex in Africa conuersus, in Ciuitate Parthenopae, eo tempore, quo ex Africa profugus aduenit cum S. Quodvultdeo, & ceteris praefatis profugis persecutionem Vandalorum, &c. Persecutus solemniter cultus Neapoli, ubi in eius Ecclesia de eorum honore sacra eius pignora afferuatur. Clarus etiam annus Domini 440. ea enim persecutio in Africa conclusa est. Theodosio XVII. & Felice Cossau. Domini 439. Verum hanc Pauli Regij narrationem falsam esse, conuincitur ex annorum supputatione: nam B. Gaudiofus Neapolim delatus est an. Christi 440. sed B. Agnellus eo de Paulo Regio tradente obijt anno Christi 576. cum esset aetatis annorum 61. aut secundum Baronium in Martyrologio die 14. Decemb. sub Gregorio Papa huius nominis die 14. Mauritio Imperatore. Nulla igitur probabiliter dici potest, B. Agnellum cum S. Gaudiofo, & ceteris Catholicis ex Africa profugis Neapolim venisse, aut a B. Gaudiofo Monasterij a se instituti Abbatem constitutum fuisse. Ob hanc rationem, quae nisi diuino miraculo supponamus, videlicet B. Agnellum annos quinquaginta supra centum, & amplius vixisse, vnum ex tribus dicendum videtur, aut B. Agnellum, qui cum Sanctis Gaudiofo, Quodvultdeo & ceteris Catholicis ex Africa Neapolim applicuit, & quem Gaudiofus Monasterio a se instructo Abbatem praefecit, illum non fuisse, cuius Paulus Regius, & Baronius vitam scripserant, illius obitum in annum 576. rejiciemus, sed aliquem ex B. Augustini discipulis, cuius solum Ioannem de Nigraualle Apostolicum Bibliothecarium in Epilogo Chronicarum 13. cap. 18. meminisse reperimus, dum Sanctos Ordinis Canonice Regularium numerat, aut e contrario Gaudiosum, qui B. Agnellum Abbatem instituit, non illum esse, qui tempore persecutionis Wandalorum ex Africa pulsus, Neapolim applicuit, sed alium Sclernitanæ Ecclesiae Episcopum, cuius festum die 26. Octobris celebratur, sub quo die notatur Honorius in Martyrologio, propter nomen in idem titulum, quae sunt vnius, alij tributa esse, & vnum ex duobus effectum. Aut tandem si Agnellus Monasterio a B. Gaudiofo instructo Abbas praefatus, non ab ipso Gaudiofo, sed longè post illum delatum, ei monasterio praefectum. Haec autem adnotare volui potius ad Pauli Regij historiam corrigendam, quam ad rationem soluendam: quia vnicuique res se habuerit, absolute nego, aut B. Agnellum Eremitam Augustinensem, aut Monasterium a B. Gaudiofo institutum, Ordinis Eremitarum Augustinensium fuisse, quorum institutum octingentis propè annis antecessit, fateor tamen B. Agnellum antequam vita Regularis institueretur in eo Monasterio tenuisset, solitariam vitam duxisset aliud est ab eo, de quo nunc disputamus. Scripsit nuper huius Sancti vitam R. P. Cezar Picciottus Sacerdos ex Congregatione B. Virginis Lucensis, in libro, quem de miraculis imaginibus, & vitis Sanctorum in Ciuitate Lucensi censi-

V.

stentium editi, ann. 1613. At de instituto Eremitarum Augustinensium nihil profertur. Vnde ad Hilarium Arclatensem veniamus, quem Marquez dicit. cap. 10. §. 10. & B. Augustini discipulum, & instituti Eremitici profectum fuisse contendit, nam quod fuerit Augustini discipulus, illa eius epistola ad Augustinum indicat, quae libris illius de Praedestinatione Sanctorum, & de Bono Persecutionis praemittitur. Quod autem vitam Eremiticam idem Hilarius professus fuerit multipliciter probari potest. Primo per D. Prosperum, qui id restatur in 2. lib. de Vita contemplatiua cap. 9. Secundo per D. Eucherium Episcopum Lugdunensem in epistola ad Valerianum de eodem Hilario scribentem: *Hilarius nuper, & de Italia antistes Petronium, ambo ab illa plenissima, vt aiunt, mundana potestate Sede. vixus in Religionem, alium in Sacrosanctum nomen ascendit. Tertio ex Isidoro de viris illustribus Eucherio scribente: Eubertus Francae Episcopus elegans seuerus, & natus in verbis, editit ad Hilarium Arclatensem Antistitem, Eremiti deserti petentem, vnam opusculum de laude viri illius Eremi luculentissimum, & dulci sermone d. datum, &c.*

Fateor Beatum Hilarium Augustini discipulum, & filium, & amicis charissimum fuisse, fateor etiam Eremiti deserti petiuisse, & monasticam vitam egisse in monasterio Lirinensi sub Honorato Abbate, postea Episcopo Arclatenfi. At vel Eremitam Augustinensem fuisse, vel institutum Eremiticam ab Augustino profectum ad Insulam Lirinensem cum Honorato detulisse, falsa esse contendendo. Primus enim Lirinensis monasterij fundator fuit S. Honoratus, qui a S. Crapasio monachus factus, stirpis Senatoris cum esset, vana laudis fugientiae ergo, versus Orientem perrexit, vnde post multos annos Deo volente in patriam regressus, Leontio Episcopo suadente ad Leroneum Insulam Serpentibus plenam se contulit, ibique Serpentibus fugatis Ecclesiam, & Monasterium non sub Augustini Regula, sed sub instituto, quod vel a Crapasio, vel in Oriente didicerat, fundauit, illuc B. Hilarium Arclatensem, non quidem Eremitam Augustinensem, vt Marquez ait, sed laicum, clarum saecularem ante illud tempus existentem, duxit ac prius Monachum fecit. Vide verba, quae de Sanctis Honorato, & Hilario, & Monasterio Lirinensi per eos fundato, necnon de conuersione Sancti Hilarij ex statu vitae saecularis ad vitam monasticam per Sanctum Honoratum, scribit Baronius tom. 6. sub anno 445. nu. 20. & videbis etiam falsitatis ea omnia conuincit, quae Marquez cap. 10. §. 1. & cap. 15. §. 4. de B. Hilario, & de fundatione Monasterij Lirinensis sub Regula D. Augustini scribit: *Ceterum, inquit, quod ad S. Honorati genus, & patrum pertinet, ex Senatoria illustri familia, eademque Consulatus dignitate aucta etiam idem tradit Hilarij, sanctique patris Arclatensem non obscure significat, cum ait, ipsum Duce Sancto Crapasio sen-*

stentium edidit, ann. 1613. At de instituto Eremitarum Augustinensium nihil profert.

V. **N**unc ad Hilarium Arclatensem veniamus, quem Marquez dicit. cap. 10. §. 10. & B Augustini discipulum, & instituti Eremitici profectorem fuisse contendit, nam quod fuerit Augustini discipulus, illa eius epistola ad Augustinum indicat, quae libris illius de Praedestinatione Sanctorum, & de Bono Perseuerantia praemittitur. Quod autem vitam Eremiticam idem Hilarius professus fuerit multipliciter probari potest. Primo per D. Prosperum, qui id testatur in 2. lib. de Vita contemplativa cap. 9. Secundo per D. Eucherium Episcopum Lugdunensem in epistola ad Valerianum de eodem Hilario scribentem: *Hilariu uuper, & de Italia antistes petroniu, ambo ab illa plenissima, ut aiunt, mandata potestati Sede. vixit in Religione, alium in Saeculari nomen ascendit. Tercio ex Ildoro de viris illustribus in Eucherio scribente: Eucherius Francia Episcopus elegans sententijs, ornatissimus in verbis, edidit ad Hilarium Arclatensem Antistitem, Eremiti deserti petentem, primum opusculum de laude uirginitatis luculentissimum, & dulci sermone ditatum, &c.*

Factor Beatum Hilarium Augustini discipulum, & filium, & amicissimum charissimum fuisse, factor etiam Eremiti deserti petiuisse, & monasticam vitam egisse in monasterio Lirinensi sub Honorato Abbate, postea Episcopo Arclatenfi. At vel Eremitam Augustinensem fuisse, vel institutum Eremiticum ab Augustino profectum ad Insulam Lirinensem cum Honorato detulisse, falsa esse contendendo. Primus enim Lirinensis monasterij fundator fuit S. Honoratus, qui a S. Crapasio monachus factus, stirpis Senatorie cum esset, vanae laudis fugiens ergo, versus Orientem perrexit, vnde post multos annos Deo volente in patriam regressus, Leontio Episcopo suadente ad Leronem Insulam Serpentibus plenam se contulit, ibique Serpentibus fugatis Ecclesiam, & Monasterium non sub Augustini Regula, sed sub instituto, quod vel a Caprasio, vel in Oriente didicerat, fundauit, illuc B. Hilarium Arclatensem, non quidem Eremitam Augustinensem, ut Marquez ait, sed laicum, clarissimum saecularem ante illud tempus existentem, duxit ac primus Monachum fecit. Vide verba, quae de Sanctis Honorato, & Hilario, & Monasterio Lirinensi per eos fundato, necnon de conuersione Sancti Hilarij ex statu vitae saecularis ad vitam monasticam per Sanctum Honoratum, scribit Baronius tom. 6. sub anno 445. nu. 20. & videbis etiam falsitatis ea omnia conuinci, quae Marquez cap. 10. §. 1. & cap. 15. §. 4. de B. Hilario, & de fundatione Monasterij Lirinensis sub Regula D. Augustini scribit: *Ceterum, inquit, quod ad S. Honorati genus, & patriam pertinet, ex Senatoria illustri familia, eademque Consulari dignitate antea ortum idem tradit Hilarius, sussequae patria Arclatensem non obscure significat, dum ait, ipsum Duce Sancto Caprasio se conuersum in monachum, germanumque nactum coni-*

isti Venantium nomine vitanda gratia humani laudis, iter arripuisse Orientem versus, nauigioque peruenisse in Achaiam, vbi defuncto eodem ipse fratre Venantio, ipsum Honoratum cum suis hand leuiter agrotantem, misse consilium patriam repetendi, & licet quae patria fuerit, expressis non nominet, tamen Arclatum significat, dum autor ipse Hilario pro conuersione alloquens suos Arclatenfes illu plane verbum insinuat, vbi ait, hinc iam vobis Honoratum vestrum Christu reducit, & occulta manu salubritatem regressus sui temperat, &c. Quem ergo ad suos Arclatenfes reditum, atque regressum tradit, sane inde recepisse significat. Reduentem vero primum amicum consilio Leontij Forosulensis proxime degentis Episcopi inuoluisse Insulam Lirinensem a Serpentibus obsidit, illi, cedentibus illi, Ecclesiam, & Monasterium exedificasse, excepisse, a saeculo profugos, ad vitam monasticam excellentiam docet. Sed & Arclatum cum redisset, se conuersum a vita saeculari ab eodem Honorato, idem qui ea scribat, affirmat Hilarius; nam ait, tunc primum illam patriam, quam fugendam dudum crederat, agnouit eduxit me secum suam pradam gaudet, triumphat, exultat, quae. Haec aduertere, & notare debuerat Marquez, qui ad fucum faciendum pro Hilarij monachatu testimonium Baronij dicit. cap. decimo, §. 1. allegat. De monasterio Lirinensi, & de instituto Monachorum, qui ibidem temporibus D. Hilarij degabant, data opera scribit Syluester Maurolicus lib. 1. hae historiarum omnium Religionum, vbi ex antiquis autoribus multa colligit, quae videri possunt.

CAPVT QVINQVAGESIMVM QVINTVM.

Probatur, Profuturum Episcopum, Paulum Orosum, Leporium Vticensem, & Paulinum Nolanum Augustinenses Eremitas nunquam existisse.

Pro loco producti Ioannes Marquez dicto c. 10. §. 2. Profuturum Archiepiscopum Braecensem, ac exinde in sequentibus, §. 3. 4. & 5. Paulum Orosum Hispanum, Leporium Episcopum Vticensem, & Paulinum Episcopum Nolanum, quos Eremitas Augustinenses fuisse, ostendere se arbitrat, & sane quod ad Profuturum spectat, constat, illum B. Augustini discipulum fuisse ex epistola 10. D. Augustini ad Hieronymum, & ex epistola D. Augustini ad Profuturum, quae est inter epistolas Augustini num. 149. Quod autem fuerit frater Eremita, non Clericus Canonicus, probat, quia tenuit Augustinianum institutum, antequam B. Augustinus esset Episcopus, quando adhuc erat presbyter

in

174